

Revista ascètico-econòmica, militant i numerada

La Comarca Incorrupta

Prudència = Justícia = Fortalesa = Templança

Garrotxa

Afiliat a la quarta carlinada

Bergueda

2on. Trimestre 1989

Any 3 n.º 2

100 ptes.

Exemplar n.º 00043

ERECCIONS I SUBVENCIONS EUROPEES

Trenta vuit partits s'han tirat al carrer, envaïnt la intimitat de les nostres llars, produint el desgavell dels nostres serials televisius favorits. ¿Per què tants partits? Per el·legir el Parlament Europeu, que de forma simbòlica governarà unitàriament Europa?

Borrell II, comte de Barcelona es va separar i negà l'autoritat dels Emperadors Capets. Mil anys més tard empenem la Reconquesta d'Europa com a camí per arribar a la conquesta de casa nostra. A llarg termini es tracta de fer una OPA políticament agressiva que ens doni el control d'Europa, complint amb l'essència de la nostra missió. Com que el Senat només admet l'ús del castellà, com que el llenguatge més usat en les oficines de la Generalitat, en les de la Diputació de Barcelona i en les del Cap i Casal de Catalunya no és precisament el català, després de deu anys d'autonomia hem comprès que arribarem a ser el que som si retornem al bressol on varem néixer, l'Europa Imperial.

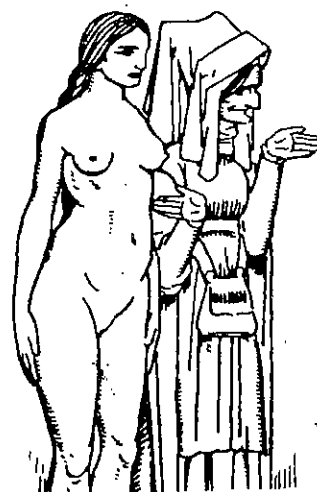
A curt termini, reivindicuem el dret de què el català estigui al mateix nivell que altres llengües. El reconeixement per part del Consell d'Europa ens donarà el dret (amb el vasc i el gallec) a ser tractats de la mateixa manera que el gaèlic, el frisó, el bretó, etc, i per això tindrem dret a una línia de subvencions especials. Som molt sensibles a les línies especials de subvencions, perquè la subvenció sempre reconeix la peculiaritat d'una situació diferencial i la premia i l'encoratja.

Els partits espanyolistes no tenen dret a aquesta línia per a subvencionar la llengua castellana i, amb l'enveja que els hi és pròpia, no volen que tampoc nosaltres la rebem. Aquest ha estat el quid de la qüestió de les eleccions Europees i qui l'hagi entès haurà votat en conseqüència.

La Comarca Carlina

Continuem essent
els mateixos i no imitem
mai
els nostres corruptes i ineptes
competidors

★ PRIVATA ★

ERECCIONS EUROPEES

*Un polític de caire democràtic
perseguit per la santa dictadura
es vantava que en tantes d'eleccions
la tenia molt dura;
sens lluita electoral quedava estàtic
fins un altre any amb noves ereccions.*

*Amb l'activa campanya per Europa
mitinejava per la Costa Brava,
catau de liberals i d'europaus,
i es deixava amb qualche escandinava
deixant-la xopa
de cap a peus.*

*La nit de l'escrutini, el Candidat,
hipnotitzat per l'urna refulgent
ja m'empitona la brillant esclatxa.
El membre desmembrat,
enrojolant els vots, tacant la gent,
l'erecte Candidat ja no té metxa.*

*La moral per tothom d'aquesta història
guardin-la els Candidats a la memòria:
Escapçar els membres de la fal·locràcia
és un dels vicis de la democràcia.
Si vols trempar sens greus complicacions
no t'emboliquis amb urnes ni eleccions.*

Cicciolina

La Comarca Incorrupta

BERGADA ?

Sr. Director de "La Comarca Incorrupta":

Vostè i tota la trepa de galifardeus que escriuen aquesta bassòfia corrupta son més burros que la raça d'ases catalans, que son els més grossos del món. ¿A quin cervell obnubilat se li acut d'escriure "Bergadà" en lloc de "Berguedà", tal com Mestre Fabra ens ensenyà? Vostès encara estan per normalitzar!

El Pí de les Tres Branques

Resposta: Vostè té tota la raó. No som normals. Ni tampoc som seguidors encengats dels criteris suposadament científics del liberal Sr. Pompeu Fabra, l'únic mèrit del qual rau en què fou gloriosament empaitat fora del país pels Requetés del general Franco. L'única ciència autènticament científica és la Tradició, i és per això que Bergadà s'escriu Bergadà.

Si vostè fos dels nostres, ens preguntaria per què hem escrit incorrectament "Berguedà" en alguns anuncis. Molt fàcil. Som flexibles i ens agrada combatre l'enemic amb les seves pròpies armes de la normalització o del que calgui. No renunciem mai a l'apostolat. Com deia Sant Francesc Xavier, un protocolí navarrès del segle XVI: "ora, comulga, sacrifica-te i sé apòstol".

La Comarca Incorrupta

PREUS I MESURES

"La compra i venda de diputats per diferents partits, ha fet que l'opinió pública s'enterés del preu de mercat dels polítics en el mercat autonòmic i municipal. Son 100 milions. La nostra pregunta és si es pot saber el preu d'un polític incorrupte. Té la incorruptibilitat un preu?"

J.P. Sartre

Resposta. Polítics i polítics: si el que vostès volen és una justificació per poder fixar el seu preu, sens dubte que el preu de la incorruptibilitat és superior al de la corruptibilitat. El tant per cent dependrà, com sempre, de l'oferta i la demanda. En tot cas mai es tractarà de què l'incorruptible canviï sino de què els altres, els compradors, s'adonin de què vostès tenen raó, i l'únic que fan ells és donar suport econòmic perquè arribin a poder-se imposar. No hi ha pas cap corrupció, doncs com el seu nom indica, el que es incorrupte no es corromp. L'incorruptibilitat real comporta poder manar i ensenyar i fer seguir el recte camí a tota la gent. Endavant, i no es deixin enganyar pels qui criden que els polítics el·legits es deuen al seu el·lectorat. Això no és veritat. El polític el·legit no ha canviat des que el varen el·legir i continua essent el mateix. És el poble que l'ha el·legit el qui està compromès amb ell i no té cap dret ni a censurar-lo ni a criticar-lo.

CONDEMNAT ROTUNDA

Sr. Director:

No sé si els haig de felicitar o enviar-los-hi un paquet bomba.

En el seu tercer any triomfal (quins bons records!) toquen vostès un tema candent, el de la Incorruptibilitat de la nostra societat a conseqüència dels comunistes, socialistes, masons, liberals, republicans i altra gent de mal viure i predicar. És com un bri d'aire fresc en un panorama plè d'immoralitat i llibertinatge. Tinc el dubte de si ho diuen de debò o se'n foten, doncs hi trobo a faltar una condemna expressa de l'avortament i una indicació clara i rotunda de quins son els partits als qui hem d'entregar el nostre vot. Vostès son encara massa tebis i ja saben el que diu l'Evangeli: "Els tebis els vomitaré".

Jose Antonio de Porlapatria

Nota de la Redaccio:

Senyor! Com pot dubtar de nosaltres! Com s'atreveix! Ens temem que vostè no ha estat escolt, encara que hagi estat triat (com diu l'Evangeli). Visca el Rei Legítim !!

RELIQUIES INCORRUPTES

Sr. Director,

Com ja és sabut, no hi ha poble a Catalunya ni a l'Occident Cristià, que pugui dir-se autènticament Lleial i seguidor de la Veritable Doctrina, que no disposi d'una o altra relíquia i, si es pot, d'un cos o membre incorrupte per a veneració dels propis i admiració dels forasters. ¿Quí no té un braç de Santa en una urna argentada? ¿Quí el Sant Prepuci, la ploma de l'Arcàngel Sant Gabriel, diverses secrecions (sang, llet, llàgrimes, etc.) de la Verge, ossos de protomàrtirs, teixits de la vestimenta de quí sap els Sants, les infinites estelles de la Creu...?

També sabrà que temps d'atziacs, de dominació liberal i iconoclasta, ens varen privar a Olot d'autèntiques despulles venerades que, si bé eren incorruptes, no resultaren, per desgràcia, incombustibles. És per això que la nostra "Associació Promotora dels Cossos Incorruptes" (A.P.C.I.S.A.) s'adreça a la Revista que vostè tan lleialment dirigeix per demanar-li la seva col·laboració en la subscripció que hem iniciat amb aquesta benemèrita finalitat: ens hem proposat, Sr. Director, la Recuperació i Rehabilitació dels cossos incorruptes dels Sants Víctor, Zòtic, Zenó, Acindi, Cesari, Severí, Cristòfol, Theó i Antoni nen. Tots ells, com diu la Història (excepte la del Dr. Danés), màrtirs olotins.

Com veurà, la tasca és ingent i cal l'esforç de tothom per aconseguir per a Olot les relíquies incorruptes que la Fè de la ciutat es mereix. Hem passat ja la primera fase de documentació per a esbrinar els atributs que li corresponen a cada Sant, de cares a muntar una adequada iconografia, sempre d'acord amb els més típics elements de la vida garrotxina. Hem pensat, per exemple, en la barretina, el porró, el trabuc, la selfactina, la garibaldina, el roure pènel, etc. Actualment ens trobem en la fase prèvia a la producció.

La llista de benefactors és ja inacabable, però cal encara que sigui més llarga. A tall d'exemple volem donar alguns noms i el seu donatiu:

La Regeneració Tèxtil.....	50 Kg de borra
FILFESA.....	2 rulls de filferro
Saló de bellesa La Orquitis.....	5 pots de maquillatge
MOBLESA.....	claus i fustes
L'escabellat.....	El jornal d'una tarda
Càrniques El Bon Tay.....	Ossos i freixures

i diversos donatius en metàl·lic.

Esperem, doncs, Sr. Director, que amb la col·laboració de tot el poble podrem fer una campanya ben lluida.

Rebi la nostra consideració més lleial, patriòtica i cristiana.

A.P.C.I.S.A.

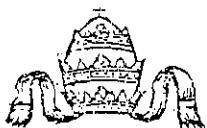

ARRIBA "ELL"

Estrasburg. Col·laboració especial de Thierry Lang, de "L'Eco d'Estrasburg".

L'arribada de José M.ª Ruiz Mateos a la nostra ciutat, seu del Parlament europeu, ha aixecat una expectació només comparable a la que va aixecar el Papa Joan Pau II en la seva visita pastoral a França. Si bé era previst que monsieur Ruiz Mateos es presentés dimecres que ve a recollir l'acta de diputat, sembla que finalment arribarà divendres o dissabte a causa de l'important retard que duu des que fa tres dies va sortir de la ciutat de Jerez. El centre de la centenària ciutat alsaciana és de color groc (els colors del grup de Mr. Mateos, amb una abella al mig) degut als milers de draps d'aquest color que una bona part de la població han col·locat als balcons i les finestres. Si l'emoció continguda dels milers de carlins que habiten a Estrasburg era ja molt gran des que es va saber l'èxit electoral de l'ex-president de Rumasa, l'alegria i l'expectació augmenten a mesura que es coneixen els incidents que rodegen el primer desplaçament de R. M. a la nostra ciutat. Tot Estrasburg comenta les peculiars pregàries que el protagonista va fer a Lourdes contra els socialistes, en Boyer i la Presley, o la bufetada que va ventar abans d'ahir al batlle d'una població de l'Alta Savoia (St. Nicholas La Chapelle) en assabentar-se que pertanyia al Partit Comunista. Ahir Mr. Ruiz Mateos va entrar a orar a la basílica de Lyon en companyia de Mr. Lefèvre (ambdós sota tàlem) i per a aquesta tarda era previst que s'entrevistés amb Mr. Le Pen, del Front Nacional, per a un "intercanvi de punts de vista", segons han informat des de sectors propers a l'empresari espanyol.

Si no hi ha res de nou, el Sr. Ruiz Mateos recollirà la seva acta els propers dies.

Edita: PROFIDES SUPRA MONTES
Apt. Correus. 190 17800-OLOTT
Impressió: Impremta AUBERT
Dipòsit Legal: GI-261/87
Exemplar per a socis

La Comarca

LINGÜÍSTICA INCORRUPTA

SOBRE LA DECLINACIÓ DEL VERB ESSER

La llengua parlada es la que millor reflecteix l'essència de les realitats polítiques i socials. Ja sabem que SOM 6 milions, hem cantat SOM I SEREM gent catalana, i que Catalunya tornarà a SER, i hem citat a Torras i Bages que Catalunya SERÀ cristiana o no SERÀ.

Hi ha unes constants de la utilització del verb ésser des d'un punt de vista essencialista, que es el mateix que dir carlí, que es el mateix que demostrar la incorruptibilitat, de què les coses no canvien. (Al contrari, les ideologies liberals ens volen demostrar que son dialèctiques, que es corrompen, que es mouen).

La primera persona del singular, "Jo soc, he estat, seré, seria".....s'empra en un toc de confessió intimista i personal i inclou un compromís amb una situació o una manera d'ésser. Per exemple, "Soc català", "soc de Berga", "soc carlí", "ja soc aquí"...

La primera persona del plural és una rotunda afirmació col·lectiva, que implica un destí en l'universal. És una afirmació en la que s'assumeix un destí, provinent d'un passat tràgic i amb certes esperances de futur. La síntesi més perfecta és aquell honorabilíssim: SOM el que SOM perquè SOM. Quan un català diu SOM, vol dir que el qui no s'incorpora a aquest col·lectiu dels que son SOM, son uns traïdors (o sigui: SON).

La segona persona, tant en singular com en plural, i en tots els temps, és sempre una interrogació. Qui la diu, qui ho afirma, ho fa sempre des del SOC o el SOM. La referència al tu, al vosaltres, inclús en l'expressió de "vosaltres sou catalans", espera una confirmació, una adhesió incondicional. Encara que el ETS, i el SOU sigui una acusació greu o molt greu ("tú ets socialista") sempre hi ha sobreentesa la possibilitat de la conversió: SERE català. Sempre es deixa oberta la porta a un pacte futur. La utilització de la segona persona vol dir que hi ha una comunicació entre el Jo, individual o col·lectiu, i el tu. Vol dir que s'espera d'ell una resposta adequada, que es converteixi en un SOM, o bé que esdevingui clar i definit un SON o ES. El SOU unit al tractament respectós del VOS, és una cosa totalment diferent. Aquí es reconeix l'afinitat, la pertinença al mateix grup i quasi sempre la respectabilitat i la honorabilitat de l'interlocutor. (VOS, Senyor...).

La tercera persona (des)qualifica de forma concloent i despectiva. No es tracta de la utilització impersonal del temps, sino de la contraposició al SOC i al SOM. La tercera persona no necessita cap complement, ja que tothom sap el que SON els que SON i fins a quin grau de mesquinesa els porta la seva essència. Però, de la mateixa manera que el SON es defineix per oposició al SOM, el SOM és el que és, per obra i gràcia del SON. Difícilment el SOM tindria la consistència i rotunditat que té, sense l'altre, sense la referència constant al SON.

L'ús dels temps essencials, present, passat i futur té també una utilització exclusiva en relació al present que està explicant. El passat és temps de recordar i mantenir presents els greuges, si s'utilitza en relació a la tercera persona. És temps de veritats essencials inmutables, de tradicions sacrosantes, si es refereix a la primera persona. El futur és allò que serà terrible i encara pitjor que el moment actual, si es fa el tractament de tercera persona. Es l'utopia ("serem europeus") si s'utilitza en primera. No és gaire freqüent la utilització dels subjuntius i condicional. És una forma massa dialèctica, que preveu possibilitats de modificació i que no és adient amb el que actualment s'és.

Les nostres essències no poden variar, doncs som i toquem de peus a terra.

Pompeyo Fabra

La Junta Superior Carlina de Catalunya, reunida en el seu quarter general sota la presidència del Legítim, i expressant el sentit de les in comptables súpriques dels súbdits catalans fidels a la Causa,

EXPOSA

Que donant-se el cas llastimos que nosaltres, carlins, hàgim d'adaptar el nostre llenguatge, la nostra laboriositat, el nostre pensament profund i el nostre sabor faire a una precipitada divisió comarcal del Principat Foral de Catalunya, feta a corre-cuita, amb criteris antics però no prou arrelats en la comunió de la Tradició.

Que en la dita divisió comarcal vigent es contempla d'una manera una mica tèrbola la unió de comarques i territoris discontinus, cosa de per si absurda ja que la legítima divisió territorial catalana serien els comtats i aquests, com a patrimoni dels Srs. Comtes, estan per sobre de qualsevol accident geogràfic o àrea d'influència concreta.

Que els nostres fidels súbdits dels territoris del Berguedà i la Garrotxa, des de temps immemorials es troben amb els mateixos quotidians problemes, bategen els seus fills amb iguals noms, celebren aniversaris en dies semblants, tenen edats similars, veneren els seus pares, donen menjar als qui tenen fam, donen beure als qui tenen set, vesteixen despallats, visiten els malalts i presos, acullen els pelegrins, rescaten els captius i enterren els morts, paguen l'impost religiós i les contribucions als recaptadors municipals, obeeixen els qui manen i van a comprar al Corte Inglés de Barcelona. No obstant això, administrativament viuen en comarques, províncies i vegueries diferents, causant-los greus enrenous burocràtics i, el que és pitjor, veient-se obligats a creuar, en els seus continus puja i baixa, la hostil comarca del Ripollès, cau de masons i socialistes.

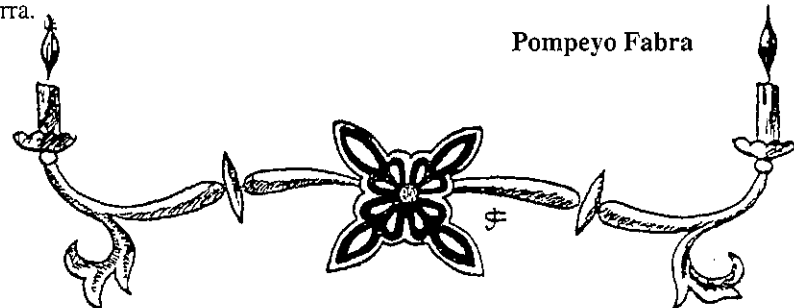
En conseqüència, aquesta Junta Superior, exercint els seus drets, crea la comarca discontinua del Bergarotxà, formada per les actuals comarques del Berguedà (més el marquesat d'Alpens i territoris adjacents) i de la Garrotxa (amb l'anexió de Camprodon, Vallfogona i Vidrà), declarant territori neutral les carreteres d'Olot a Ripoll i de Ripoll a Berga i Guardiola de Berguedà (Bergarotxà).

Aquesta Junta, aprofitant l'avinentsa legislativa, i per tal de consolidar la futura comarca discontinua, crea la Vegueria del Savallès, en honor de l'home de seny i talent, amic de les ciències i de les lletres, protector de la cultura i gran humanista que fou el general Francesc Savalls, marquès d'Alpens i Baró de Vidrà.

El Savallès el formaran les comarques contínues de l'Alt Urgell, Solsonès i Osona, la comarca discontinua del Bergarotxà, i els territoris del Ripollès i la Cerdanya, exceptuant les viles de Ripoll i Puigcerdà, que seran adscrites al Baix Ebre la primera i al Priorat la segona, per tal que purguin els seus antics i recents actes.

La capital del Savallès es fixarà a la vila d'Alpens, a la qual s'atorguen honors de Molt Lleial Ciutat.

Junta Superior Carlina de Catalunya. Juny 1989.

CORRUPTES DEL BERGUEDÀ I DE LA GARROTXA

Refeu-vos de les vostres depravacions

degustant els plats de

Restaurant Sala III

Amanida de pastor - Escudella de blat de moro escairat

Patates emmascarades - Senglar al perfum d'aglans

Passeig de la Pau, 11

Tel 821.11.85

BERGA

SI MIREU PER LA FINESTRA

NOMÉS VEUREU QUE CORRUPCIÓ LIBERAL

CORTINES JEPES

Amb les nostres cortines, Ruiz Mateos crearà...

un càlid ambient carlí a Estrasburg

Pompeu Fabra, 2 - BERGA

La Comarca Artística

NOVEL·LES ICORRUPTES

LA VIDA NEGRA DE FREDY GIGGOLO

Per al meu segon treball m'he hagut de vestir de frac. Les instruccions de l'empresa han estat clares: "Fes el que et manin, malgrat que et semblin folls. Són bons clients, i la retribució serà generosa".

Em desplaço amb taxi fins a l'adreça que l'empresa em facilita, situada als afores de la ciutat. Es tracta d'una mena de casa de principis de segle, amb jardins extensos i ben atesos.

Trobar la petita porta de ferro per accedir al jardí m'ocupa uns bons cinc minuts, i travessar el jardí i arribar a la porta principal de la casa, cinc minuts més. Resultat: arribo al meu segon treball amb deu minuts de retard.

Mentre espero, repasso mentalment les paraules del director de l'empresa: "Fes el que et manin...", etc. Hi estic disposat.

M'obre un home molt vell amb ulleres. No sembla res, no té aspecte de res.

-És vostè? -em pregunta-.

-Sí -contesto-.

-Entri.

Entro. Em fa un senyal amb el dit per tal que el segueixi i camino rera d'ell. No diu res, i jo tampoc. Els passadissos per què em condueix fan olors diverses: medicaments, oli fregit, olor de tinta fresca, pudor de claveguera al peu d'una escala de cargol, perfum de patxuli intens en creuar davant d'un lavabo, i finalment s'atura davant d'una altra porta i l'obre sense trucar.

Entra i se situa en un costat mentre que l'olor de tabac i alcohol m'omple el nas.

-I bé, doctor Brown? -sento que diu algú-.

-Ja ha arribat el senyor que esperàvem -contesta el vell, i em fa un altre senyal amb el dit. Aleshores creuo la porta i veig el tipus assegut a la gran taula de fusta, fumant cigars i bevent copes. Deuen ésser uns vint. La imatge em sobta tant, que se'm deu notar a la cara.

-Encantat de tenir-lo entre nosaltres -diu un dels tipus aixecant-se de la cadira, i ve cap a mi oferint-me la mà dreta. A l'esquerra encara sosté la copa que s'estava prenent.

Li encaixo la mà enèrgicament, i dic:

-El plaer és meu.

-Assegui's amb nosaltres -contesta ell-. Em dic Albert B.

-Jo sóc Fredy -em presento-.

-Estem encantats de tenir-lo aquí, Fredy -repeteix-.

Mira tothom; els caps es mouen confirmant el que acaba de dir Albert B.

-Aquesta és una reunió de vells amics, com pot veure -comença a explicar-me el tal Albert-, que hem decidit passar una estoneta agradable.

Em mira esperant una reacció. Jo no reacciono. Espero que es cansi de mirar i que continuï parlant.

-Dissortadament, senyor Fredy, tots els qui ens trobem aquí tenim dues característiques comunes; la primera, que tots som, sense excepció, intel·lectuals de primer ordre.

Fa un gest amb la mà i somriu. Els altres tipus mouen els caps amb silenci. Tots passen dels 50.

-La segona de les nostres característiques comunes -continua parlant-, és la impotència.

Una riallada general commou la sala. Ell mateix riu. El doctor Brown i jo som els únics que romanem seriosos.

-Vostè es deu preguntar per què l'hem portat aquí; bé, doncs és molt senzill: a

nosaltres el plaer més físic dels plaers, ens ha estat negat. Per les nostres particularitats mentals i psíquiques, ens veiem privats de sensibilitat a les nostres zones erògenes, em segueix? Hem de sublimar d'una manera constant, amic meu. Aleshores, el sexe el gaudim a través de la contemplació passiva. Comprèn?

-No n'estic gaire segur.

-Seré més explícit...

Posa la boca com si fos un cul i respira profundament abans d'ésser més explícit.

-L'hem contractat perquè ens ofereixi una sessió de sexe en viu.

-Ah...

-Ni més ni menys.

Roman quiet i em mira d'una manera inquietant. Inconscientment retrocedeixo una passa.

-Oh, no! -exclama el tal Albert-. El que volem demanar-li és, simplement, que ho faci a la vista de tothom.

-Que faci, què?

Ara somriu, el pallasso.

-Volem que ho faci amb una senyoreta que li hem triat.

Els de la taula segueixen atentament la nostra conversa. El doctor Brown s'apropa a mi amb una copa i me l'ofereix.

-Senyor Fredy -em diu-, no té cap motiu de preocupació. El que li ha explicat l'Albert és rigorosament cert. Som una colla d'impotents...

Novament una riallada general commou les parets de la sala. Acabo per riure jo també. Agafo la copa i la tasto. És dolç.

-Una vegada a l'any -m'explica ara el Brown-, ens reunim aquí durant un cap de setmana, i ens dediquem a aquests petits entreteniments. Això és tot. I vostè no té per què conèixer més detalls. Ara caldria que comencés a demostrar-nos les seves habilitats. Pot despullar-se aquí mateix, o en una cambra a part. Com vulgui.

La Comarca Incorrupta

El doctor Brown parla amb un desinterès total, escopint les paraules suaument pel cim del llavi. Quan acaba d'escopir, va a la taula i s'asseu tranquil·lament en una de les cadires.

-I ella? -pregunto-.

-Sortirà quan vostè estigui a punt.

-Ja estic a punt.

Tothom calla immediatament. Tothom em mira.

-Cal que es despulli -diu un dels de la taula-, i que pugi aquí al cim. Volem veure'l d'a prop.

Començo a treure'm la roba. Segueixen els meus moviments amb un interès exagerat, i puc endevinar que bona part d'ells són afeminats. Quan estic nu, dic:

-I ara, què?

-Que entri ella -diu Albert B. al doctor Brown-.

-He de tornar a aixecar-me? -diu el doctor-.

-Si us plau -somriu Albert B.-.

El doctor s'aixeca arrossegant els peus, obre la porta i crida un desagradable: Yasmina!

S'escolten unes passes ràpides i entra Yasmina: és com una aparició que em colpeja amb força el cervell.

-Senyors... -diu fent una lleugera reverència-.

Tots piquen de mans, i aleshores comprenc el refinament d'aquests tipus. La Yasmina deu pesar dos-cents quilos. Potser més. La seva cam trontolla a cada passa, les galtes li pengen als costats de la cara donant-li aspecte de gos trist. I no té coll.

Amb una gran desimboltura es treu la roba verda que la cobreix, i m'ofereix la mà. La té tan tova com una salsitxa. I igual de freda. Amb un somriure camina cap a la taula i d'un salt increïblement àgil donat el seu pes, puja al damunt. Els aplaudiments esclaten. Ella, afalagada, gira lentament i a la fi s'asseu i obre les cames com una granota.

Els seus pits, com boies, pugen i baixen a cada respiració. Aleshores els tipus comencen a animar-me, la sala sembla un circ romà. Aparten les copes, les ampolles i els cendrers, i em demanen que em llenci al damunt de la damisel·la i la destrossi. Però no m'hi veig amb cor. Crec que és excessiu per a mi. Estic espantat. El més probable és que em destrossi ella.

-Yasmina, animi el xicot! -escolto que diu algú-.

-Potser pertany al nostre club! -crida un altre-.

Faig un esforç i em concentro.

-Sigui com sigui (em dic a mi mateix), he d'aconseguir-ho.

La Yasmina es belluga de la manera més obscena que pot per estimular-me, però només em provoca un somriure diluït. Els tipus, no obstant això, gaudeixen amb l'espectacle.

Finalment em decideixo a atacar. Agafo la Yasmina per les orelles i m'apropro a la seva cara de gos nostàlgic. Li petonejo la boca. Ella s'hi fa amb ganes. Em torria els petons i m'acarona les natges. Sento les seves enormes mans refredant-me l'esquena i els ronyons. Els tipus, mentrestant, piquen de mans. Un d'ells fins i tot m'ofereix una copa de licor. La rebutjo: l'alcohol i el sexe són incompatibles. Ara necessito la màxima concentració.

Amb les dues mans aconsegueixo envoltar un dels pits de la Yasmina i l'hi mossego. La bèstia crida a ple pulmó. Però no la deixo anar. Li retorço el mugró, el llepo, l'esgarrapo. I ella gemega no sé exactament per què.

Ara es tracta de trobar-li el sexe entre els plecs de greix. Cerco pel tacte els seus baixos, calculo les distàncies entre les cuixes, m'arriba una olor putrefacta... Dec estar molt a prop del centre del seu ser.

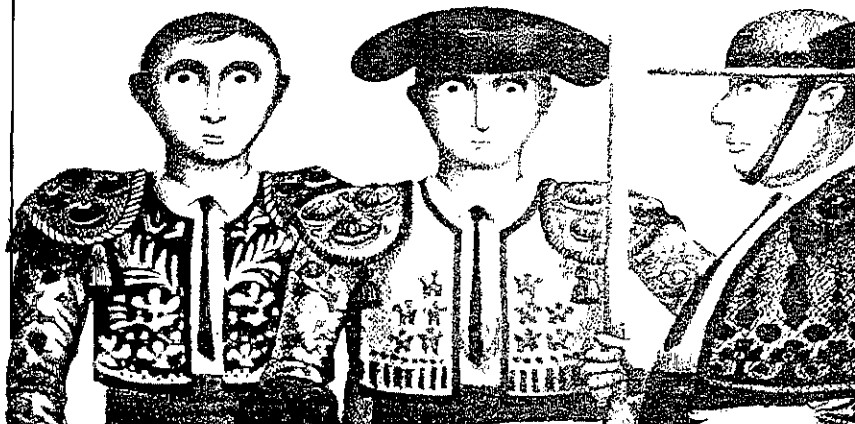
Original de "Lightning Bird"

Copyright de la traducció de l'anglès:

Big Bird.

MIEMBROS INCORRUPTOS

ESPAÑA

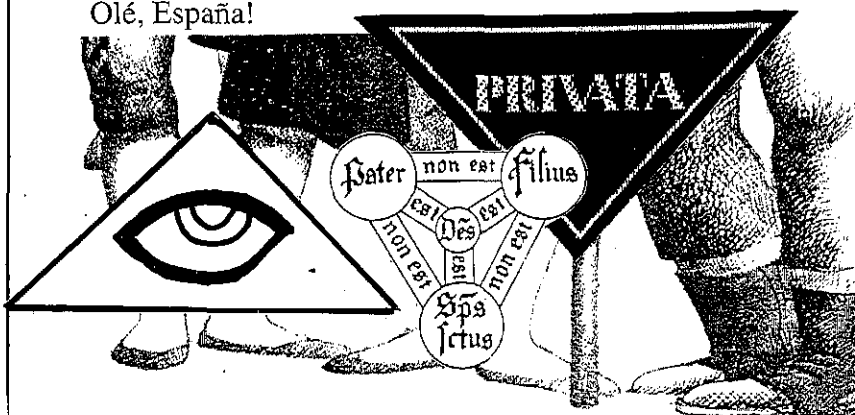
Olé, España! Olé la Raza, la Hidalguía, la Grandeza y el Imperio! Ahí estaba hace miles de años tan ricamente España. Corrió la voz de que era el mejor país del mundo y empezaron a invadirla mismamente.

Olé, España! Forjada en la lucha permanente, cuna de íberos, crisol de celtas, flajelo de romanos, hecatombe de reyes godos, azote de moros, terror de franceses, obsesión de ingleses, domadora de indios y de catalanes, martillo de herejes, Luz de Trento, vigía de Occidente y autora de los goles de Zarra y de Marcelino, España es incorrupta.

Olé, España! Olé, España, la Incorrupta! Olé, los miembros incorruptos de España! El aroma místico del brazo incorrupto de Santa Teresa sólo es superado por el fulgor ascético y guerrero del ojo incorrupto del General José Millán Astray.

Enucleado en un reliquiario alcohólico que se custodia en el Museo de la Legión, en Ceuta, desde el 4 de Marzo de 1926, el Ojo incorrupto simboliza la Raza, la Hidalguía, la Grandeza y el Imperio, y aglutina conceptos desde la Divinidad hasta Privata, pasando por el Op-Art.

Olé, España!

Marcel·lí Menendis i Pelai

La Comarca Incorrupta

L'ÒBUL DEL SANT PARE

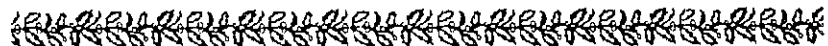
No podem dir que el nostre missatge anterior hagi despertat en vosaltres el pietós sentiment del repartiment monetari que tant just i necessari és per a nosaltres i les nostres buides vaticanes arques.

Com deveu saber, per la inoperància d'aquells qui volen ésser polítics confiant que el populatxo voluntàriament els votarà, ens trobem en la trista situació d'haver d'incorporar a la plantilla vaticana Munsenyor Muns. Això vol dir nòmina, seguretat social, pagues dobles, vacances, plusos de dedicació, etc.

Pensem que vosaltres, que voteu decididament aquells qui han permès situar en un arriscat tercer lloc Munsenyor Muns, sou també responsables d'aquesta catàstrofe i que la redimireu ingressant amb caràcter d'urgència el quinze per cent del vostre salari declarat i el trenta per cert del que cobreu al negre. Els professionals liberals, empresaris, i rendistes, podran ingressar-lo en dues vegades, una ara i l'altre el novembre sense recàrrecs ni amonestacions. L'ingrés per als matrimonis pot ser separat o conjunt.

Caríssims, qui la fa la paga, i l'heu feta grossa.

Muns. Muns

POLÍTICA MUNICIPAL EUROPEA. OLOT

Aquell municipal s'esmunyí com una llebre encaçada. Sense fressa, amb pas lleuger i el cap encongint com si el volgués amagar entre les espatlles. Havien estat a punt de descobrir-lo. Els del cotxe gris. Aquella gent havien aconseguit desxifrar el laberint i després d'hores de donar volts eren davant de l'adreça indicada en el paper groc. Estaven dubtosos de si aparcar ja o si, al contrari, tornar-se a aventurar pels carrers de la ciutat. Ja se n'adonaren, que era zona de càrrega i descàrrega, però donat el laberint que és avui Olot, i per la poca estona que els calia aparcar, pensaren que res de mal no els podria passar. El municipal els controlava a través del mirall d'un aparador. Baixarien? Finalment no pogué deixar de fer un ampli gest de satisfacció en boca, cara i ulls. Deixaren el cotxe. I tombaren la cantonada. Ja no eren a la vista. Ràpidament agafà l'aparell d'enraonar que portava en bandolera i inicià el ritu deliciós de demanar a la grua la seva presència. Els ho havia ben dit, el regidor aquell de la barba: "Ara que tenim la carretera oberta, i mentre duri la reparació que efectuen els dos treballadors d'O.P., és l'hora d'amortitzar la grua. La política dels municipals és aquesta: tocar els collons a la part de ciutadans a qui no els toquem amb les obres. En una altra ciutat menys conservadora, on no governessin els botiguers, en què es pensés menys en els diners i més en els ciutadans, aquest seria un bon moment per tancar els ulls i col·laborar, així, una mica, a fer suportable una situació d'emergència com la que ens toca viure. Però pensant que qualsevol dia es pot presentar a sopar el President i el seu "séquito", que necessitem diners per instal·lar adefesis públics -trenca- ous, fonts - bolígrafs, carrers - espantavelles..., la política municipal -és a dir, els municipals- és la d'amagar-se, denunciar, multar sense pressa, però sense pausa... Això és la guerra! I sobretot, aconseguir que el negoci de la grua sigui rendible!".

Aquesta política municipal es pot veure afavorida per l'arribada de la dotzena de turistes europeus que ens visiten anyalment perquè encara no han entès allò de "Com a Olot, enlloc". O aquell altre que diu "Olot és natural" i que sembla fet expressament per presidir l'"aparcament" de cotxes que la nostra grua genera. La política municipal -dels municipals- és encaminada pel cim de tot a tocar els collons dels usuaris de la via pública. Mentrestant no es corre el risc d'enxampar els lladregots, camells i altra gent de mal viure, que només poden provocar que els polítics municipals rebin alguna hostiada.

L'Observatore Olotano

LA COMUNICACIÓ SERA CARLINA O NO SERÀ

Més s'acosta el 1992, i més clara és la victòria de la consciència carlina. Després de les aclaparadores derrotes social-marxistes en qualsevol elecció, sigui municipal, nacional o de comunitat de veïns, només quedaven petits reductes virulents en el món de la comunicació. Per bé que aquests darrers refugis d'ideologies caduques, pansides i vetustes, eren tan sols cercles d'iniciats o clubs d'amics, encara es vanagloriaven de ventar als quatre vents rumors i mentides per si podien fer algun mal al legítim poder establert.

L'aparició de **La Comarca Carlina** el 1987, l'extraordinària acollida que li dispensà el poble senzill i creient, el suport de les principals agències de publicitat i la benèfica influència que el seu missatge traspua en el resultat de les eleccions municipals, ja foren el primer avís per a una sèrie de publicacions de caire liberal-socialista, les quals es pensaven que tota la muntanya és plena d'orenga, quan no és així.

No s'esperaven que el 1988, **La Comarca Artística** demolís les seves ingènues esperances de mantenir el seu sector del mercat de la comunicació. Paulatinament, i sense presses, la nostra publicació anava doblant-les en tiratge, i les segones edicions succeïen les primeres i per complir amb els subscriptors es feien quartes edicions, ja que les terceres eren revenudes al mercat negre pels espavilats treballadors de la impremta.

Així s'intentà subornar la nostra consciència de professionals carlins com a únic camí per evitar la catàstrofe. Ara ho podem dir amb el front ben alt: la Diputació socialista de Barcelona ens proposa concedir-nos premis... Honors i diners amb els quals confiaven que relaxaríem la nostra quotidiana vigilància sobre la moral i l'esperit legitimista que ens il·lumina. Anaven errats: nosaltres vam subornar el jurat perquè ens eliminés a la primera ocasió! Després de sentir els cants de sirena socialista, la nostra postura va ésser més inflexible encara!

Poc després, quan els nostres pensadors i analistes s'aplicaven a juxtaposar el missatge carlí a l'actual conjuntura social, i els nostres redactors preparaven febrilment la sortida del primer número de **La Comarca Incorrupta**, els socialistes i altres esquerranosos que editaven **L'Olotí**, incapaces de lluitar amb la nova **Comarca**, es rendien i, abjurant de les seves creences, prometien fidelitat als ideals incorruptes del Legítim. Com a acte de domini els permetérem mantenir les màquines d'escriure als comissaris polítics.

Gran dia, aquell! Després de la rendició del personal de **L'Olotí**, només quedava assetjar l'**Empordà Federal**, que s'amagava darrera el territori republicà-socialista de l'Empordà. Mentiríem si diguéssim que ha estat una victòria fàcil, ans al contrari, ha costat molt introduir vespertinament la nostra publicació en les llibreries de Figueres i salvar els controls federalistes. Finalment, temps al temps, el nostre missatge s'anà introduint en la mass media botiguera figuerenca, mancada d'ideals des de la mort d'en Dalí i delerosa de trobar un camí a seguir... L'únic, el nostre.

El Món, l'**Empordà Federal**, **L'Olotí**, el desterrament dels liberals de **Ràdio Olot**, **TV3**, **TV33**, (que ja varen caure des de el seu neixement), i ara anem decidits per **TV1** i per **TV2**, últim refugi dels lliurepensadors que cauran com fruita madura abans del 1992.

Sergi Berlusconi

RÀDIO BERGA
95.7 FM

L'emissora que sintonitza Ruiz
Mateos des de Estrasburg

Comercial
STYLART, S.A.
LES IMATGES
QUE VENERA
RUİZ MATEOS

Bisbe Guillaumet, 6
Tel. (972) 26 11 90
OLOT - GIRONA

Tan ecumènica com el Vaticà...
Tan incorrupta com l'or...
Tan dura com el membre de
Carlemany....

ORTZ

La presència incorruptible del basalt de la Garrotxa
Afores s/n Tel. (972) 29 40 57 CASTELLFOLLIT

EMPRESARIS!!!

Si voleu triomfar a Europa, compreu
els vostres ordinadors a:

Centre de
Càlcul Girona

Proveïdors oficials de J.Mº. R. MATEOS
Antoni Llopis, 14 Tel. 26 01 46 OLOT

CARLINS DEL BERGUEDÀ!
LA BAUMA
DELS
ENCANTATS

Entronitzarà en breu una imatge d'en
Ruiz Mateos a la Torre de la Petita

MÉS
NEUTRAL
QUE
MAI

98.1 Mh.

La ràdio que escolta Ruiz Mateos

La Comarca Incorrupta

I L'EUROPA DELS MONSENYORS ?

Per fi s'ha acabat aquesta estúpida fal·lera electoral que, per desgràcia i cansament de la gent de seny, ha estat tema de conversa durant setmanes i setmanes.

Nosaltres, carlins, un cop més hem triomfat recollint amb la nostra candidatura de l'abstenció legitimista més d'un 45% dels vots que els liberals han dipositat a les urnes. Som els guanyadors reals i punt.

Pel que fa als partits proto-carlins que persisteixen en la vana aspiració de ser legitimats a força de vots, hem de ser molt durs amb l'actuació del grup Carlins i Ultramontans (CiU) que presentava en el cartell electoral una llista digna del millor tractament pels seus especialistes en alienació de masses. Que Monsenyor Muns es quedi sense el seu escó de diputat a Estrasburg per la manca de previsió dels responsables de les llistes és, senzillament, intolerable.

Monsenyor Muns és una peça insubstituïble en el Parlament Europeu. Dels tres diputats de CiU un s'apuntava al grup Carlí - Liberal, un altre al Demòcrata - Carlí, i Monsenyor Muns, representant del grup Catòlic - Carlí, entroncava directament amb la tradició carolíngia dels clergues instruits, enviats pel Molt Honorable i Legítim, amb plens poders per controlar els altres dos.

Inexplicablement, el Molt Honorable i Legítim, tocat per l'estigma diví de la paràlisi facial, va abdicar de les seves natural funcions de digitalitzador de llistes i va delegar aquesta feina, aparentment senzilla en l'inepte i ex-reformista Roca.

Monsenyor Muns adquiria com a diputat electe, els avantatges dels becats per a cinc anys, és a dir, el Vaticà estalviava uns diners en concepte de sou que gentilment pagava el pressupost d'aquesta entelèquia comunitària. Per la negligència i per l'estultícia de l'equip d'en Roca, el Sant Pare es veurà obligat a distreure de les seves intencions algun que altre caleró amb què cobrir les despeses de Monsenyor, i prou bé sabem el que això significa per a la reconversió econòmica de les arque vaticanes: acomiadament d'un batalló de guàrdies suïssos, supressió de les pàgines esportives de l'Observatore Romano, 50% menys d'il·luminació nadalenca durant els propers tres anys, etc. Misèries, aquestes, que s'haurien pogut evitar si el Molt Honorable i Legítim no hagués confiat l'elaboració de les llistes electorals a l'inepte i reformista Roca. A més, les repercussions d'aquesta sensible perduda, ja s'han fet sentir: **El Sant Pare es va abstenir de beneir en català el pasat diumenge** i corren rumors per les vaticanes cambras, d'una natural predisposició papal a ignorar aquesta llengua i aquesta terra. No parlem ja de les dificultats amb les que es trobaran les beatificacions i santificacions en curs, així com la previsible anul·lació del vist-i-plau per la futura proclamació com a bisbe de la Seu d'Urgell (i per tant Co-Príncep de l'únic Estat Català del món) del nostre Molt Honorable i Legítim.

Qui és en Gasòliba per encapçalar una llista? Quí es aquesta tal Conxita per anar en segon lloc? Des de quan una dona pot passar davant d'un home (i més si aquest es qui és? Quins mèrits han contret per substituir el legítim cap de llista Muns. Muns? Cap. A més, Gasòliba cada cop que es trobava en públic esgrimia el mateix equívoc argument: *-Voteu-nos a nosaltres -deia amb veu pastosa-, així tindrem el quart diputat català.* S'oblidava que per desgràcia el populatxo, gràcies a les calculadores, sap comptar i posats a triar un quart o cinquè diputat català, pel mateix preu el tria en qualsevol llista.

El Molt Honorable i Legítim faria molt bé fent afusellar l'equívoc i pastos Gasòliba i a l'inepte i ex-reformista Roca i enviant la Conxita al lloc que naturalment i pel seu sexe li pertoca: la santa llar per a cuidar els fills i el marit i/o el sant convent.

Un altre partit pseudo-carlí, l'Entestament Reialista de Catalunya (ERC) ha tret un minso resultat malgrat la seva aliança natural amb els monàrquics bascos i els carlins gallecs. Un sol diputat és un bagatge insuficient per a l'històric i sovint histèric partit. L'obsessió de Barrera per l'enemic natural messetari, i la no compareixença del líder dels monàrquics entestats Hortalà, durant la campanya electoral, han restat vots a aquesta coalició i en el millor dels casos l'obsés Barrera només serà dos anys a Estrasburg.

El Molt Honorable i Legítim faria molt bé fent afusellar l'absent

Hortalà i fuetejar a la Plaça de Sant Jaume l'obsés Barrera.

Els post-carlins del Club de Defensa d'en Savalls (CDS) han topat amb la seva pròpia incompetència, ventant personatges messetaris a Catalunya i catalans a la messeta. El resultat és, per tant, equilibrat: ni han tret vots aquí, ni els han tret allà.

El Molt Honorable i Legítim faria molt bé degradant el Duc a Baró i penjant en Punset al Pati dels Tarongers.

Què hem de dir els irreductibles ultracarlins del Per Poders (p.p.), pírrica victòria, si entenem com a victòria no perdre més de tres diputats... No s'hi valen refundacions, ni espasmes de reconeixement internacionalista, ni retorns de fills pròdigs.

Estricta disciplina conservadora anglesa, i retorn a la mà dura, que només veiem possible si el Molt Honorable i Legítim estira públicament de les orelles el cap de llista i afusella un de cada cinc militants del partit.

La derrota moral de les forces carlines parlamentàries ens mostra que el veritable i únic camí pel triomf del carlisme redentor és la Tradició, i la tradició diu que el carlisme es desenvolupa en la clandestinitat, atacant el Poder del corrupte Estat Democràtic amb audaçs cops de mà. L'èxit de la candidatura guerrillera del general Mateos així ens ho demostra.

El poble, incult per naturalesa, ha sabut comprendre allò que li és consubstancial: saber qui mana per poder-lo obeir. El populatxo ha vist molt clarament que el general Mateos ha triomfat en totes les seves accions punitives contra els liberals socialistes. Com un Savalls reencarnat, ha derrotat el liberal Boyer i la seva columna socialista en l'acció del Palau de Justícia de Madrid. Seguidament apareixia en Zamora per castigar i desconcertar les tropes governamentals que en la seva fugida deixaren a l'escamot carlí gran quantitat de material i alguns autògrafs. La secció femenina, sota el comandament de la seva filla Coloma, inflingí una suculent derrota a la guarnició isabelina, empastifant la mateixa Isabel. El general Mateos ha aconseguit despertar les masses després d'anys de sopor democràtic. El crit alliberador de "*Deu, Papa i Propietat Privada*" preveiem un futur proper en el qual un milió de generals Mateos, després del corresponent aprenentatge opusdeístic i d'uns cursets intensius de mercantilisme marià, sortiran dels seus amagatalls per bufetejar públicament tots aquests corruptes mandataris socialistes. El futur és la guerrilla. El carlisme i la propietat privada avancen!

El Molt Honorable i Legítim faria bé nomenant Comandant Suprem de les Forces Carlines Europees Meridionals el valent i audaç general Mateos, imposant-li la Creu Flambejada de Sant Jordi i atorgant-li el títol de Marquès del Parlament.

Luigi Prenanfetes

CARLINS DEL BERGUEDÀ I LA GARROTXA!

Després de bufetejar ministres socialistes,

desinfecteu-vos les mans amb:

FENOPLÈN I YODACTIV

PRODUCTES PER A VETERINÀRIA

laboratorios sobrino, s. a.

Ctra. de Camprodon, s/núm. "La Riba" - Tel. 29 00 01
Telefax 29 01 02 - 17813 VALL DE BIANYA
Telex 57.223 SLOT E - Apartat 49 - 17800 OLOT

CYANAMID
GRUP CYANAMID

La Comarca Incorrupta

LES BASES INCORRUPTES DE MANRESA

Capítol II

LA CONVERSIO DE SAVALLS

L'endemà a la nit, el General Savalls clapava règiment allitat a la cambra d'hostes del Mas Escorial, a les envistes de Vic. Els liberals havien estat empaïtant la reraguarda carlina, fins que foren rebutjats i posats en vergonyosa fuga.

Era mitja nit, quan se sentí una veu, mentres un resplandor anava fent-se a l'alcova.

"Savalls, Savalls - cridà la veu amb energia - desperta't!"

En Savalls seguí dormint com si res en el llit policromat d'Olot. El resplandor es concretà en una corpulenta forma femenina, que sacsejà amb violència el llit.

"¿Quí ets tú - es despertà molest el General - que goses trencar el repòs del guerrer, del Capità General de Catalunya, Marquès d'Alpens, vencedor del General Nouvilas al Toix i del General Martínez Campos a l'Hostal de la Corda?"

"Soc Joaquina de Vedruna, Generala de la Sagrada Congregació de les Carmelites de la Caritat".

"Ah - exclamà alleujat en Savalls - Hola Santa! ¿No ens vam trobar a l'Hospital de Berga el 1838?"

"Era el 39 i tú un jove molt ardit que lluitava a les ordres del meu fill, el capità Josep Joaquim de Mas i de Vedruna."

"Cert, a la brigada d'en Castells, que ara lluita a les meves ordres."

"Has tingut l'honor de lluitar per tres Monarques i ara has estat escollit per a més altes empreses".

"Mare de Déu de Déu! - exclamà esbufegant en Savalls - ¿tú també vols que ho deixis tot, ara que estem guanyant, i que em posi a pintar quadres?"

"Savalls, no malinterpretis el missatge de l'Altíssim. Els quadres els han de pintar els pintors, els dirigents carlins han de dirigir i tú els has de manar a tots."

"Així es parla - assentí Savalls, satisfet - Però, si jo he de manar, ¿en què consisteix el Misteri?"

"Això ja t'ho va explicar la Lliurada. Jo he vingut a resoldre't dubtes. ¿No et volies aconsellar amb el Doctor Masmitjà? Doncs aquí em tens a mi."

"Es que no recordo pas tot el que va dir la Lliurada. Em pots aclarir què serà de la meua vida?"

"No puc."

"I com ho he de fer per perdre una guerra que és impossible de perdre?"

"Tu ets el militar; jo només soc una monja".

"I les Escoles de Belles Arts, les he de fer jo mateix?"

"Es clar que no, troç de soca! Tu has de triar els qui les faran i els qui les dirigiran. Ja no ets un trabucaire, Savalls, has d'aprendre a delegar".

"I quan serà la Victòria carlina definitiva?"

"¿Vols dir que la Lliurada no et va dir l'any? Aquesta vaileta té el cap plè de pardals. L'any de la Victòria serà el començament d'una nova era. El carlisme s'haurà difós gràcies a la figura i el paisatge. I això s'esdevindrà cent anys després de la teua mort."

"Si tinc més dubtes, tornaràs a venir?"

"Si tens dubtes, aconsellat amb artistes i, sobretot, amb preveres. Jo no sé si tornaré".

"Si m'aconsello amb tanta gent, em sobrarà temps. No podria fer alguna cosa pel meu compte?"

"Això m'alarma. ¿No penses pas fer un altre exèrcit?"

"Un exèrcit, sí, però desarmat. Un moviment de masses carlines per combatre la corrupció liberal. Més o menys el que es proposava el General Cabrera, però amb més grapa".

"¿Ja t'adones de què corres el risc de no treure ni un sol diputat?"

"¿Ni un de sol? Si que m'ho poses negre."

"Bé, doncs, diguem que un."

"Migrada ajuda, vátua Déu! - s'exclamà Savalls - Els enviats celestials només serviu per profetitzar derrotes!"

"Tingues en compte que només et garantim ajut en el camp de la Psicoestètica. Me n'haig d'anar, Savalls. L'ectoplasma se m'està descarregant. T'agraeixo que hakis acceptat aquesta càrrega".

"Amb moviment de masses inclòs?"

"D'acord, però la responsabilitat serà teua. Ara cal que repòsis. Adeu Savalls".

"Gràcies Quima".

Pel setembre de 1875 el General Savalls s'hostatjava a Can Aulí de Camprodón. Després d'endur-se'n l'artilleria de La Seu d'Urgell, amb el pretext d'atacar Puigcerdà, havia llançat els canons al Segre. Havia enviat de dret a Navarra la columna del General Dorregaray impedit que trenqués el setge de la plaça. Havia fet creixer la desmoralització entre els oficials i la tropa. Olot, Vic,

Berga, La Seu eren perdudes per a la Causa. El seu pla havia reeixit malgrat el coratge dels carlins. Ara ja només quedava Camprodón com a darrer reducte.

Un vespre, a l'hora de sopar, es va presentar el General Huguet molt excitat.

"General - va dir sense alè - Hi ha una conspiració per a arrestar-vos, fer-vos un Consell de Guerra sumaríssim i afusellar-vos a la sortida del sol."

"Ira de Déu - s'exclamà en Savalls amb irreverència - Quí cony t'ha dit això?"

"En Josep de Bolós, d'Olot, era amb uns oficials a la cantina de l'hospital i s'han confabulat per apresar-vos aquesta nit, quan esteu dormint".

"¿Que entremaliat, el noi de can Bolós! Quan erem a Olot, vinga a fer fartaneres per en Tristany i, ara, a mi em vol passar per la pedra. Ja l'arreglaré!"

"General - implorà l'Huguet - No sigueu temerari. Aquesta gent us faran la pell. Hem de fugir!"

Poc després, a tall de mitja nit, una petita corrua de cautelosos personatges, amb quatre mules i dos cavalls s'encaminava cap al Coll d'Ares. Mentres anaven pujant, en Savalls es va anar sumint en una terrible depressió, que s'agreuja amb la foscor de la nit. Per la seva ment anaven passant totes les traïdories que havia fet a la Causa perquè la Causa pogués triomfar. En arribar dalt del coll d'Ares, començava a sortir el sol a la badia de Roses. La comitiva es va deturar. Savalls, capcot, va regirar el cavall i va contemplar un cop més el clar país. Es va posar a plorar.

"Plora com una dona per allò que no ha sabut defensar com un home" - va remugar l'Huguet.

Savalls va començar a sanglotar. "Adéu, vell Empordà, bressol de ma infantesa. No et veuré més". Les llàgrimes li mullaven el marcial bigoti i li deixaven tot pansit.

"Adeu siau turons, per sempre adeu siau. Planes i rius, és l'hora dels adeus! - Havia anat pujant la veu i ara cridava com un dement.

"General, sobreposeu-vos - el consolà l'Huguet - aviat serem a l'hostal de Prats de Molló i l'hostalera ens durà una gerra de vi."

Aquest pensament va revifar en Savalls en un instant. Tot de cop, la seva aguda intel·ligència va copsar la tasca ingent que encara quedava per fer. Va encarar el cavall cap a França, amb energia, i va ordenar: "Que vingui tot seguit en Torras i Bages. Tinc feina per ell".

I, quan anaven a començar la baixada, es va recordar que es descuidava quelcom, es va tustar el front i digué: "¿Ah, i ordeneu als pintors que es posin a pintar de seguit!"

I, ja amb un total domini d'ell mateix i amb una lúcida visió del futur del carlisme, ordenà amb autoritat: "Ara, a Prats de Molló, i després..."

"I després...? - varen preguntar les veus dels acompanyants, fins aquell moment orfes de llum i mancats de guia.

"No en va el nostre Rei es diu Carles de Borbó i d'Àustria-Est. Anirem a l'altre estat muntanyenc carlí. L'Imperi austríac!"

Umbert Ec
(Continuara)